



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové v právní věci

žalobců:

a) **K. G.**, narozená XY

b) nezletilý **N. G.**, narozený XY

c) nezletilá **M. G.**, narozená XY

všichni státní příslušnost Ukrajina

všichni bytem XXX

všichni zastoupeni spolkem Organizace pro pomoc
uprchlíkům, z. s.

sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v označení žádostí
žalobců o dočasnou ochranu dne 15. 7. 2025 a dne 28. 7. 2025 za nepřijatelné

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 15. 7. 2025 označil žádost žalobkyně a) zaevidovanou pod sp. zn. OAM-384527/DO-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a) a přikazuje se mu, aby obnovil stav před označením žádosti žalobkyně a) o dočasnou ochranu ze dne 4. 6. 2025, zaevidované pod sp. zn. OAM-384527/DO-2025, jako nepřijatelné.
- III. Zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 28. 7. 2025 označil žádost žalobce b) zaevidovanou pod sp. zn. OAM-384528/DO-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- IV. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce b) a přikazuje se mu, aby obnovil stav před označením žádosti žalobce b) o dočasnou ochranu ze dne 4. 6. 2025, zaevidované pod sp. zn. OAM-384528/DO-2025, jako nepřijatelné.
- V. Zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 15. 7. 2025 označil žádost žalobkyně c) zaevidovanou pod sp. zn. OAM-384541/DO-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- VI. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně c) a přikazuje se mu, aby obnovil stav před označením žádosti žalobkyně c) o dočasnou ochranu ze dne 4. 6. 2025, zaevidované pod sp. zn. OAM-384541/DO-2025, jako nepřijatelné.
- VII. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

- 1. Žalobci se podanou žalobou domáhají vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného spočívající v tom, že jim dne 15. 7. 2025 a 28. 7. 2025 sdělil, že jejich žádosti o dočasnou ochranu byly shledány nepřijatelnými, byl nezákonný. Zároveň požadují, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jejich práv, a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před sdělením, že podané žádosti o dočasnou ochranu byly nepřijatelné.
- 2. Žalobci jsou státními občany Ukrajiny. Po vypuknutí ozbrojeného konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou požádali dne 4. 6. 2025 o dočasnou ochranu na území ČR. Žádost byla ze strany žalovaného přijata, následně žalovaný vydal žalobcům ve dnech 15. 7. 2025 a 28. 7. 2025 sdělení o nepřijatelnosti podaných žádostí dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „Lex Ukrajina“), jelikož žalobci získali v minulosti dočasnou ochranu v Rumunsku. Žalobci se ovšem dne 20. 5. 2025 již vzdali dočasné ochrany od Rumunska, a to přímo na ambasádě Rumunska v Kyjevě.

II.

Obsah žaloby

- 3. Žalobci předně uvedli, že je jim známa výluka žádostí o dočasnou ochranu dle Legis Ukrajina ze soudního přezkumu dle § 5 odst. 2 Legis Ukrajina, tuto výluhu ovšem shledávají žalobci rozpornou s právem EU, konkrétně s čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými

státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“).

4. Žalobci dále považují postup žalovaného za nezákonný a odporující evropskému právu a judikatuře. Dle žalobců umožňuje Provděcí rozhodnutí Rady 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „Provděcí rozhodnutí č. 1“) možnost druhotného pohybu ukrajinských uprchlíků mezi členskými státy EU, s čímž jsou ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) Legis Ukrajina v rozporu. Dle žalobců měl žalovaný v návaznosti na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. j. 9 Azs 20/2024-37, č. j. 1 Azs 366/2024-42, ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024-37, žalobce poučit o nemožnosti souběžného čerpání práv z dočasné ochrany ve více členských státech EU, umožnit jim vzdát se dočasné ochrany v Rumunsku, a následně jim přiznat dočasnou ochranu.
5. Na základě shora uvedeného proto žalobci navrhli soudu, aby prohlásil, že postup žalovaného byl nezákonný, a aby žalovanému přikázal obnovit stav před označením žádostí žalobců o dočasnou ochranu jako nepřijatelných.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný uvedl, že žalobcům již byla v Rumunsku udělena dočasná ochrana, což odpovídá aktuální či historické evidenci v *Temporary Protection Platform* (TPD), žalobci proto nejsou osobami prchajícími před nebezpečím vyvolaným ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny.
7. Žalovaný dále uvedl, že SDEU řešená situace se týkala nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina, tj. situace, kdy žadatel měl již dříve požádáno o dočasnou ochranu v jiném členském státě, ale (zatím) nebyla žadateli přiznána. Žádost žalobců o dočasnou ochranu byla naopak shledána nepřijatelnou v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, jelikož žalobci měli přiznanou dočasnou ochranu v Rumunsku. Žalovaný se rovněž domnívá, že dle logiky směrnice o dočasné ochraně není předpokládán druhotný pohyb osob, jimž byla dočasná ochrana přiznána, mezi jednotlivými členskými státy EU, přičemž český zákonodárce takovou možnost nepřipustil přijetím vstřícnější právní úpravy oproti směrnici o dočasné ochraně. Žalovaný rovněž z bodu 16 preambule k Provděcímu rozhodnutí č. 1 nedovozuje neomezené právo pohybu osob požívajících dočasnou ochranu dle Provděcího rozhodnutí č. 1 napříč členskými státy EU.
8. Žalovaný se taktéž vymezil proti recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu (konkrétně proti rozsudkům ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a č. j. 1 Azs 336/2024-42). Žalovaný pokládá závěry těchto rozsudků za nesprávné, protože dle žalovaného ze směrnice o dočasné ochraně ani českých právních předpisů neplyne právo druhotného pohybu uprchlíků mezi členskými státy EU, přičemž Nejvyšší správní soud tento závěr dovodil toliko z výkladových stanovisek Evropské komise jakožto *soft-law*. Dle žalovaného ovšem čl. 5 Provděcího rozhodnutí č. 1 nedopadá na osoby, které již získaly pobytové oprávnění v některém členském státu EU. Pokud by tomu tak mělo být, byl by dle žalovaného formulován jinak, což dovozuje z toho, že směrnice o dočasné ochraně místy

užívá pojem *osoby požívající dočasné ochrany na území členského státu*. Obdobně dle žalovaného je citované rozšíření aplikace Prováděcího rozhodnutí č. 1 v rozporu se systematickým i teleologickým výkladem směrnice o dočasné ochraně – taková aplikace by jednak vyprázdnila instituty mechanismu solidarity dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně, i povinnost slučování rodinných příslušníků dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, což představuje dle žalovaného výjimečné případy směrnicí o dočasné ochraně předvídaného druhotného pohybu mezi členskými státy EU, jednak lze z vícero pasáží v preambuli směrnice o dočasné ochraně dovodit, že je druhotný pohyb uprchlíků mezi členskými státy EU nežádoucí.

9. Nesprávnost závěrů Nejvyššího správního soudu dovozuje žalovaný z následujícího. Zprvé bylo cílem původní dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně rovnoměrné rozprostření žadatelů o dočasnou ochranu po všech členských státech, ne umožnění jejich druhotného pohybu, tudíž toto právo nemohlo být pouze na tomto základě založeno. Ustanovení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má na uprchlíky pouze sekundární vliv, protože zavazuje k povinnostem členské státy EU. Případná absence mechanismu povinného navracení uprchlíků do země poskytující dočasnou ochranu dle žalovaného proto nezakládá právo druhotného pohybu mezi členskými státy.
10. Žalovaný dovozuje, že z nově zavedených recitálů prováděcího rozhodnutí Rady 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 2“) již vyplývá dostatečně jasně, že evropské právo nezavedlo v případě ukrajinských uprchlíků žádné právo druhotného pohybu, což ostatně odpovídá skutečně projevené vůli členských států. Žalovaný je v této souvislosti přesvědčen, že evropské právo umožňuje osobám opětovně nabýt dočasnou ochranu, ovšem pouze ve státě, ve kterém již dočasnou ochranu v minulosti získala.
11. Na základě výše uvedeného žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobci i žalovaným doložených písemnostech, které byly oběma stranám předem známy, a nebylo navrženo provedení dalších důkazních prostředků.
14. Úvodem soud uvádí, že žaloba v této věci je přípustná, jelikož SDEU ve věci C-753/23, *Krasiliva* dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. Žalovaným formulované vztažení garance opravného prostředku pouze na osoby uvedené v čl. 15 a 28 směrnice o dočasné ochraně proto neobstojí. V kontextu řečeného je

tudíž § 5 odst. 2 Legis Ukrajina rozporný s čl. 47 Listiny základních práv EU, soud proto neaplikoval soudní výluky dle uvedeného ustanovení.

15. Žaloba je důvodná.
16. Žalovaný shledal žádosti žalobců o dočasnou ochranu nepřijatelnými dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, tj. s poukazem, že žalobci v minulosti získali dočasnou ochranu od Rumunska. Žalobci momentálně již dočasnou ochranou velice pravděpodobně nedisponují, to ovšem není pro posouzení této věci zcela klíčové.
17. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
18. Úvahy žalovaného stran neupravení druhotného pohybu ve směrnici o dočasné ochraně jsou v rozporu s recentní výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V ní je totiž dovozeno, že mají-li osoby dle čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí č. 1 právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výluka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl.
19. Žalovaný zpochybňuje výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu s ohledem na smysl a účel směrnice o dočasné ochraně, dále pak na to, že Prováděcí rozhodnutí č. 1 nemůže zakotvit právo sekundárního pohybu, když právo volby primárního státu vyplývá již ze směrnice o dočasné ochraně, a konečně že z upraveného recitálu Prováděcího rozhodnutí č. 2 vyplývá, že druhotný pohyb není evropskými předpisy předvídan, resp. dovozen.
20. Soud dále neshledává, že by závěry Nejvyššího správního soudu byly rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo žalovaným citovaný čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala.
21. Žalovanému lze přisvědčit, že členské státy mohou přijmout úpravu nad minimální standard směrnice. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pouze pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný

minimální standard. Prováděcí rozhodnutí se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřilo v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž i legálně.

22. Žalovaný dovozuje neexistenci práva na druhotný pohyb z aktualizovaného znění recitálu Prováděcího rozhodnutí č. 2, konkrétně z recitálů (5) a (6).
23. Podle recitálu (5) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[v] souvislosti s aktivací směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice {směrnice 2001/55/ES} na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.“
24. Podle recitálu (6) Prováděcího rozhodnutí č. 2 platí „[s] ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.“
25. Žalovaný uvedené recitály ovšem dezinterpretuje, je-li přesvědčen o tom, že uvedená ustanovení *a priori* vylučují právo druhotného pohybu. Recitály sice upřesňují, jak by mělo být Prováděcí rozhodnutí č. 1 interpretováno, nijak ale výslovně nezakotvují, že by jednou udělená dočasná ochrana automaticky znamenala zákaz poskytnutí dočasné ochrany v jiném členském státě. Recitál (6) lze totiž interpretovat bez problému tak, že se tím aprobehuje již SDEU přijatý závěr ve věci *Krasiliva*, že členské státy mohou odeprít dočasnou ochranu u osoby, která již disponuje dočasnou ochranou v jiném členském státě, přičemž se takto udělené dočasně ochrany nehodlá vzdát. Recitál (5) pak upřesňuje, že se výluka aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nevztahuje na osoby, které požívají dočasnou ochranu v jiném členském státě, přičemž se bez povolení přesouvají na území jiného členského státu, což lze interpretovat tak, že se výluka čl. 11 nevztahuje na osoby, které požívají dočasnou ochranu v jednom členském státě, ale snaží se fakticky pobývat ve druhém členském státě. Ani v jednom recitálu se tudíž neřeší explicitně situace, které ovšem jsou primárním průvodním jevem druhotných pohybů v ČR – tj. situace, kdy ukrajinský uprchlík již nepožívá výhod plynoucích z dočasné ochrany v určitém členském státě, protože se této ochrany vzdal, či mu byla ukončena jinak, načež si požádá o udělení dočasné ochrany v ČR. Shora popsané situace se explicitně vyjadřují pouze k případům, které ovšem již dle judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu nebyly dovolené – tj. případy, kdy ukrajinský uprchlík se domáhá získání dočasné ochrany souběžně ve větším počtu členských států.
26. Z Prováděcího rozhodnutí č. 2 ani z Legis Ukrajina tudíž nevyplývá závěr žalovaného, že ukrajinský uprchlík, který požádal o dočasnou ochranu v určitém členském státě EU již může nadále úspěšně čerpat dočasnou ochranu výlučně v tomto členském státě. Byť žalovaný takto konstantně interpretuje § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, v rámci soudního přezkumu je mu tato interpretace opakovaně vytykána jako vadná. Ačkoli se žalovaný snaží

poukázat, že Nejvyšší správní soud interpretoval rozhodné právní předpisy vadně, protože pominul jednoznačný jazykový výklad, žalovaný se dopouští téhož tvrzeného prohřešku, protože ani z Prováděcího rozhodnutí č. 2, ani z Legis Ukrajina jím tvrzené právní závěry nevyplývají, vychází-li se z jazykového výkladu, protože v žádném z uvedených předpisů nestojí explicitně to, co žalovaný tvrdí. Žalovaný pouze interpretuje uvedené předpisy podle rčení „přání otcem myšlenky“, proto jeho závěry neobstojí.

27. Žalovaný tudíž v této věci nepostupoval v souladu s právem, jak bylo vyloženo ve shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud dovodil, že druhotný pohyb osob ve smyslu § 3 Legis Ukrajina je přípustný za podmínky, že takové osoby nepožívají ve stejný moment dočasné či mezinárodní ochrany ve více než jednom členském státě EU, a že o žádosti o dočasnou ochranu je nutné vést řádné správní řízení. Jelikož tyto závěry nezpochybňuje ani přijaté Prováděcí rozhodnutí č. 2, měl žalovaný v této věci nejprve postavit najisto, zda žalobci aktuálně jsou či nejsou držiteli dočasné ochrany v Rumunsku – u čehož nepostačí paušální odkaz na informační systém TPD, u něhož není dán princip materiální publicity. V této souvislosti je nutné dodat, že pokud v současnosti žalobci nedisponují dočasnou ochranou Rumunska, pak na ně nelze vztáhnout § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina. Cílem Legis Ukrajina podle soudu nebylo zamezit ukrajinským uprchlíkům přístup k dočasné ochraně, pokud nejsou pod mezinárodní či dočasnou ochranou některého z členských států EU. Takový postup by buďto nutil uprchlíky vracet se do země původu, což není možné v důsledku panujícího válečného konfliktu, nebo pobývat na území ČR bez pobytového oprávnění, či se pokusit získat dočasnou či mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU. Obě tato řešení jsou přitom nežádoucí – nelze právní řád vykládat restriktivně, aby docházelo k systematickému nárůstu počtu osob bez pobytového oprávnění v ČR, stejně jako není možné, aby byli uprchlíci bez právního titulu *de facto* nuceni opustit území ČR. Takový postup nadto obchází dohodnutou neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Byť žalovaný uzavírá, že Lex Ukrajina i evropské předpisy zakládají pouze možnost opětovně si požádat o dočasnou ochranu v členském státě, v němž již v minulosti byla dočasná ochrana udělena, tento závěr žalovaného není opodstatněný nevyplývá ze shora uvedených předpisů, ani není opodstatněný v teleologické rovině.
28. Po případném seznání, že žalobci v současnosti stále disponují dočasnou ochranou Rumunska měl žalovaný ověřit, zda Rumunsko nespojuje s přiznáním dočasné ochrany v jiném státě EU *ex lege* zánik dočasné ochrany v Rumunsku analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, a pokud by tomu tak nebylo, pak žalobce poučit o možnosti zneplatnění své případně existující dočasné ochrany v Rumunsku, jelikož není v souladu s právními předpisy možné souběžně požívat dočasnou ochranu ve více státech EU. Protože tak žalovaný neučinil, postupoval v této věci nezákonně.
29. Vzhledem k tomu, že soud meritorně rozhodl v rámci třicetidenní lhůty dle § 38 odst. 3 s. ř. s., nerozhodoval samostatně o návrhu žalobců na vydání předběžného opatření, jelikož by takový postup byl nadbytečný.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobců na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před označením žádostí žalobců o dočasnou ochranu jako nepřijatelných.
31. Žalovaný musí v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ověřit, zda žalobci disponují dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která zároveň v daném hostitelském státě nezanikne *ex lege* analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina. Pokud žalobci nebudou disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět jejich žádosti o dočasnou ochranu, jestliže naopak budou žalobci disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, pak žalobce náležitě poučí o jejich právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobkyně neučinila.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měli plný úspěch žalobci. Ti byli zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., již dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79, právo na odměnu za zastupování nenáleží. Žalobcům by bylo možné přiznat toliko náhradu účelně vynaložených nákladů vzniklých v řízení, které však netvrdily, ani nedoložily. Od soudního poplatku přitom byli osvobozeni *ex lege* dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.